

หมายเหตุคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2037-2038s/2551

-
ความหมายของ "การเลิกจ้าง" ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงานฯ มาตรา 118 วรรคสอง

ข้อมูลย่อ

พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงานฯ มาตรา 118 วรรคสอง บัญญัติว่า "การเลิกจ้าง ตามมาตรานี้ หมายความว่า การกระทำใดที่นายจ้างไม่ให้ลูกจ้างทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ ไม่ว่าจะเป็เพราะเหตุสิ้นสุดสัญญาจ้างหรือเหตุอื่นใดและหมายความรวมถึงกรณีที่ลูกจ้างไม่ได้ทำงานและไม่ได้รับค่าจ้างเพราะเหตุที่นายจ้างไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไป" ดังนั้น หากเป็นกรณีที่นายจ้างดำเนินกิจการอยู่จะต้องมีพฤติการณ์ที่แสดงว่านายจ้างไม่ให้ลูกจ้างทำงานและไม่จ่ายค่าจ้างให้จึงจะเป็นการเลิกจ้าง เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าเมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2549 เวลาประมาณ 23.30 นาฬิกา โจทก์ทั้งสองเลิกเล่นดนตรีแล้วได้เก็บอุปกรณ์ทั้งหมดโจทก์ที่ 2 ได้ไปขอรับเงินค่าจ้างจากพนักงานการเงินและเขียนเลขบัญชีเงินฝากให้พนักงานการเงินโอนเงินค่าจ้างที่จำเลยที่ 2 ยังค้างจ่ายอีก 5 วัน เข้าบัญชีของโจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นการขอให้โอนเงินค่าจ้างเข้าบัญชีธนาคารเป็นครั้งแรกตั้งแต่ที่โจทก์ทั้งสองเข้าทำงานกับจำเลยที่ 2 พฤติการณ์ที่โจทก์ทั้งสองเก็บเครื่องดนตรีไปทั้งหมด ขอให้ถอนเงินค่าจ้างเข้าบัญชีธนาคาร และโจทก์ทั้งสองขอลาหยุดงานกะทันหันโดยอ้างว่าจะไปติดตามบุตรสาวที่ออกจากบ้านไปโดยไม่แนชชั้วว่าจะลาไปถึงเมื่อใด เมื่อโจทก์ที่ 2 ได้เถียงกับจำเลยที่ 2 โจทก์ที่ 1 ก็ได้เข้าไปพูดคุยกับจำเลยที่ 2 ว่ามีปัญหาอะไร จำเลยที่ 2 จึงได้ชักโจทก์ที่ 1 แล้วจำเลยที่ 2 กับโจทก์ที่ 1 ต่างชกทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน หลังจากนั้นโจทก์ทั้งสองก็ออกจากสถานที่ทำงานไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจไว้เป็นหลักฐาน แล้วโจทก์ทั้งสองไม่ไปทำงานกับจำเลยที่ 2 อีกเลย แม้ศาลแรงงานภาค 3 จะวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่าก่อนที่จำเลยที่ 2 จะชกโจทก์ที่ 1 นั้น จำเลยที่ 1 ก็ได้พูดกับโจทก์ที่ 2 ด้วยว่า "มึงมีปัญหาหนัก ถ้าเล่นไม่ได้ก็ไม่ต้องเล่น ให้อีกงหนึ่งเล่นแทนก็ได้" ก็ตาม ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้เพียงเป็นการพูดต่อว่าโจทก์ที่ 2 ที่ลาหยุดงานกะทันหันโดยไม่มีกำหนดว่าจะกลับมาทำงานเมื่อใดจึงเป็นการขุดตำหนิการทำงานของโจทก์ที่ 2 เท่านั้น ทั้งข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ก็ได้กระทำการอย่างอื่นดังที่ระบุไว้ในคำฟ้องอีกแต่อย่างใด กับมิได้ห้ามมิให้โจทก์ทั้งสองเข้าไปในสถานที่ทำงานหรือไม่ประสงค์จะให้โจทก์ทั้งสองทำงานอีกต่อไปด้วย ลำพังเพียงจำเลยที่ 2 พูดกับโจทก์ที่ 2 ดังกล่าวยังถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 ประสงค์จะเลิกจ้างโจทก์ทั้งสอง ดังนั้น การที่โจทก์ทั้งสองไม่ได้ไปทำงานให้จำเลยที่ 2 ในวันที่ 21 มิถุนายน 2549 และวันต่อไปจึงมิได้เกิดจากการที่จำเลยที่ 2 เลิกจ้างโจทก์ทั้งสองตาม พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงานฯ มาตรา 118 วรรคสอง แต่เป็นเรื่องที่โจทก์สมัครใจไม่ทำงานกับจำเลยที่ 2 และออกจากงานไปเอง

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 118 วรรคสอง ซึ่งเป็นบทที่กล่าวถึงพฤติการณ์ที่ถือว่าเป็นการเลิกจ้างโดยมีอยู่ 2 กรณี กล่าวคือ

1. การกระทำใดที่นายจ้างไม่ให้ลูกจ้างทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ ไม่ว่าจะเป็เพราะเหตุสิ้นสุดสัญญาจ้างหรือเหตุอื่นใด ซึ่งคือกรณีที่นายจ้างมีเจตนาไม่ยอมให้ลูกจ้างของตนเข้าทำงานให้นายจ้างต่อไปและนายจ้างไม่จ่ายค่าจ้างให้ลูกจ้าง เช่น นายจ้างปิดโรงงานเพราะเศรษฐกิจซบเซา ลูกจ้างเข้าทำงานตามปกติไม่ได้ ซึ่งกรณีดังกล่าวเกิดขึ้นแล้วในยุคปัจจุบัน อีกทั้งถือว่าการดังกล่าวเป็นการเลิกจ้าง

2. กรณีที่ลูกจ้างไม่ได้ทำงานและไม่ได้รับค่าจ้างเพราะเหตุที่นายจ้างไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ ซึ่งกรณีนี้นายจ้างไม่มีเจตนาอย่างกรณีแรกที่จะไม่ให้ลูกจ้างหรือนายจ้างไม่สามารถประกอบกิจการที่จับได้ เช่น นายจ้างสั่งปิดโรงงาน

ซึ่งตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ผู้เขียนหมายเหตุนี้ขยายความการเลิกจ้างในกรณีแรกว่าหากกรณีที่นายจ้างดำเนินกิจการอยู่จะต้องมีพฤติการณ์ที่แสดงว่านายจ้างไม่ให้ลูกจ้างทำงานและไม่จ่ายค่าจ้างจึงเป็นการเลิกจ้างตามมาตราดังกล่าวข้างต้น

นวิชาดิ ยมะสมิต